

iz rastlinske smole ter voska. Radi tega jim je vosek vsebujoča vsebina surovega olja dobro došla, ker bi sicer morale same proizvajati za zapiranje gnezd potrebno tvarino in ta posel bi

jih znatno oviral pri preživljanju. Kako da so zavijači izsledili za svoje opravilo zmes petroleja in smole, spada med uganke vseh živalskih nagonov ali instinktov.

Mimika V. iz Slov. goric.

Treznost na plan!

Zelim vam opisati žalosten zgled naše mladine. Tesno mi je bilo pri srcu, zato sem sklenila te besede zapisati drugim v svarilo.

Bilo je pretekli teden, delala sem nekaj na vrtu, kar zaslišim nerazločno kričanje. Grem pogledat, kaj je. In kaj vidim! Majhen ednajstleten fantek je bil pijan. Padel je zdaj na to, zdaj na ono stran, ymes pa izgovarjal grde kletve. Komaj se še zaveda življenja, pa že uživa tako mladost. Pijan leži v občestnem jarku. Vprašala sem ga, kdo mu je dal piti. Nisem mogla dobiti odgovora. Kraj, kjer je fantek obležal, je bil na glavni cesti proti Mariboru. Kaj bi bilo, če bi slučajno pridrvel kakšen avto! Fant je obležal na cesti, smrt bi bila neizogibna.

Ne vem, kdo nosi krivdo, da se je bil ta deček upijanil. Ne vem in tudi nočem soditi, kdo je kriv v drugih slučajih. So krive razmere, pa tudi ljudje. So krive družine. Tudi starši niso brez krivde.

Mati toži, da nima denarja za sol in kruh, otroku nima kaj dati za jesti. Če gre soseda prosit, dobi čašo pijače, in to ima družina za zajtrk. Še otrokom ponujajo pijačo, ponekod z grožnjo. Otrok se sčasoma navadi in kmalu sam zaprosi za pijačo. Čim bolj raste, tem bolj se v njem razvija želja po alkoholu. Starejši brat-pijanec uči malega bratca, kako se mora piti; namesto v cerkev, ga rajši vodi v gostilno. Kar za-

služijo ves teden s trdim delom, zapijejo vse v nedeljo. Ko se strezni, pa toži: nimam nič, vsega mi manjka. Za pijačo pa le ima. Za pijačo da tudi mnogoteri berač, kar je med dnevom naberačil. Proti večeru ga vidiš, kako kolovrati okoli pijan žganja. Jabolčnika po navadi niti piti noče, ker premalo vreže na jezik.

Slika, ki sem jo začrtala, je kajpada nepopolna. Naj pa zadostuje, da pokaže nevarnost alkoholizma, ki preti naši mladini in domovini. Starši, varujte otroke pred nevarnostjo alkohola. Matere imajo v tem oziru izvršiti veliko nalogo.

Fantje, delajte čast naši domovini ne pa sramote! Ali se v pijanosti zrcali vaša in naša bodočnost? Mladina slovenska, kreni na pota treznosti!

Otroci, bodite mladi junaki, potem nam bo zasijala lepša dova, zlata bodočnost!

*

FANTJE KOLESARJI

V nedeljo, dne 2. julija priredi Mariborska kolesarska podzveza svojo prvenstveno dirko za prvenstvo Maribora na progi: Maribor—Fram—Račje—Ptuj—Sv. Trojica—Sv. Lenart—Maribor v dolžini 75 km. Start je na Tržaški cesti pri Mestnem vodovodu ob 8. uri; cilj je v Tomšičevem drevoredu med 10. in 11. uro.

Popoldan ob 3. uri se vrši velika vrtna veselica pri »Lovskem domu«, katero priredi Slov. sportni klub Maraton. Iste se udeležijo vsi kolesarji Maribora, ker se bodo razdelila darila predpoldanske dirke.

Fantje: Ako hoče kdo tekmovati, ni pa še član kolesarske zveze, naj pošlje prijavo do 20. t. m. na naslov S. S. K. Maraton, Maribor, Aleksandrova cesta 6/I, s prijavnino 10 Din, katero mora plačati klub za vsakega tekmovalca. Organizirajte se v skupine in napravite izlet v Maribor. Določite si odhod tako, da bo-

dete vsaj ob 10. uri v Mariboru, da bi zamogli sprejeti dirkače na cilju v dostojnem številu. Skupna sveta maša za kolesarje bo ob pol 12. uri v Frančiškanski cerkvi. Popoldan ob pol 3. uri skupni odhod na veselico z Glavnega trga z godbo na čelu. Prijavite skupine kolesarjev izletnikov na naslov S. S. K. Maraton v Mariboru, do 20. t. m., kakor bi se zamogli ravnati glede skupnega cenejšega kosila. — Tehn. odbor S. S. K. Maraton.

==

Zgornja Sv. Kungota. Na binkošno nedeljo smo videli v Katoliškem domu veličasten igrokaz v 7 dejanjih »Cvetina Borogradska«, ki je ena sama prekrasna pridiga o četrtri božji zapovedi. Na binkoštni ponedeljek se je ta igra ponovila. Občinstvo je bilo ginjeno do solz nad pretresljivo lepimi prizori. Vrli naši igralci in igralke so rešili svoje vloge prav izborno. Vsa čast jim! To je bilo mnenje vseh gledalcev. Za prelepi uspeh igre pa gre toplja zahvala tudi režiserju, preč. g. župniku Frančišku Magdiču, ki je položil vse svoje bogate izkušnje pri režiranju igre. Blaga gospa grofinja Pachtla pa je izposodila mnogo prelepih kostumov iz srednjega veka, v katerega je postavljena ta igra. Prelepo občutje vseh, igralcev kakor občinstva, pa je malo grenila brezbriznost gotovih krogov, ki se igre niso udeležili. Prihodnjic ob takih prireditvah in sličnih igrah, ljubi Kungočani, vsi na plan! Bog šaj!

Škale. Kako z veseljem pričakujem »Slov. Gospodarja« in komaj čakam, kdaj pride z njim »Naš dom«, ki nam prinaša toliko lepega in koristnega berila. Zanimajo me še prav posebno dopisi, kako se kaj mladina giblje po Sloveniji. Sprejmite, gospod urednik, tudi od nas Škalčanov par vrstic, da ne bodo mislili dekleta širom Slovenije, da spimo. Tudi tukaj imamo Dekliško zvezo, ki kaj lepo napreduje. Prisrčno hvalo smo dolžne našemu č. gospodu kaplanu, duhovnemu voditelju Dekliške zveze. Imamo redne mesečne sestanke, pri katerih dekleta navdušeno nastopajo s poučnimi govorci, deklamacijami in tudi z dvogovori. H koncu nam voditelj poda krasne nauke, ki nam ostanejo v neizbrisnem spominu, in sestanek vedno zaključimo z veselo pesmico. Tako se me škalske mladenke gibljemo na polju izobrazbe. Milo nebo pa naj bogato blagoslovi našo zvezo, da bo v njej vedno pomlad

Nekega dne jo je stari učitelj našel mrtvo, s hrbtom naslonjeno ob mlin.

Njene širokoodprte oči so bile uprte proti lopolu na polju.

Gledala je bila v desno stran od topola, ne v levo, kajti tam je ležala Patagonija.

Leto.

Stari učitelj je bil sicer upokojen, toda njegov pokoj je bil prepoln vsakovrstnih opravkov. Bil je eden tistih ljudi, ki prenašajo skrbi drugih in opravljajo dela drugih.

Sedaj na primer je bil spravil k večnemu počitku staro Bogatčevko. Pokopali so jo poleg njenega nesrečnega otroka, poleg Katrice. Zopet se je eden ločil od življenja, ki je mnogo pretrpel zaradi skrivnostnega studenca in ne da bi bil razrešil njegovo skrivnost.

Po pogrebu je šel stari učitelj z Emo po vasi. Rekel je svoji spremljevalki:

»Tako gredo eden za drugim. Stara, ki je pletla košare, je tudi včeraj umrla. Golobovka ni verjela, da je resnično mrtva; trdila je, da se

le dela tako, da bi odrla gospodično Emo še za pogrebino. No, no, kolikokrat se je dogodilo v svetovni vojni, da je bilo štabnemu zdravniku naznanjeno: brezupni slučaj se je bistveno zboljšal, simulant je umrl.« — Učitelj se je hihital na svoj mirni način, nato je nadaljeval: »Simulantinja je bila res, ta stara metlarica; toda umrla je pravilno. Bil sem tamkaj, da bi staremu metlarju dal nekaj podpore. Slišal sem, da ste bili tudi vi tamkaj, dobra dušica. V mestu ljudje komaj vedo za to, če umrje kakšen podnajemnik v njihovi hiši. Šele, ko se pelje pogrebni voz mimo, opazijo, da so odpeljali sostanovalca. Na kmetih pa je to drugače. Tistemu, ki že dolgo živi v vasi, pomeni vsaka smrt novo praznoto. Kar nenadoma koga več ni, znanega obraza ne vidiš več; človeka, ki si ga dobro poznal, pogrešiš. In tako se prede okrog tvojega lastnega življenja neka osamelost.«

»Okrog vašega življenja nikoli ne bo osamljeno; preveč ljubezni imate v srcu.«

Nasmehnil se je ves srečen, jo pobožal po roki in rekel:

touzmoviči dolgo gledali policijo po ameriških velemedstih. Šlo je namreč za naslednji način izvirne avtokraje. Avto oropajo na cesti. Par minut zatem opazi lastnik, da je ob voz, alarmira policijo in dvoje motornih policijskih koles drvi v smeri za izgubljenim in ukradenim avtomobilom. Iskani avto je kar naenkrat zginit s površja sveta. Policija prehiti le prav počasi se zibajoči voz za prevoz pohištva. Kedo na svetu bi naj domneval, da je bilo v pohištvo prevoznem vozu pol tucata najbolj izurjenih mehanikov, kojih naloga je bila: spremeniti kolesa na ugrabljenem av-

s svojim cvetjem, vedno poletje s svojim delom in vedno jesen s tisočerm sadom.

Gornja Ponikva. V nedeljo, dne 18. t. m. vse, kar leze in gre, na Gornjo Ponikvo. Naši pridni gasilci pripravljajo malo nedeljskega razvedrila. Uprizorili bodo lepo lepo igrice »Guzaj« v petih dejanjih. Ker je društvo še mlado, zato je potrebno pomoči, ker ima še malo orodja, zato na željo vseh naših gasilcev in pridno izvežbanih igralcev prosimo kar močnejše največje udeležbe. Kličemo vsem, ki se bodo ta dan potrudili na Ponikvo, tovariški pozdrav: Na pomoč!

Primer ženske lahkovernosti.

V Parizu so doživeli v zadnjem času nekaj prav izrednega. Brez običajnih svečanosti in čisto na tihem se je poročila hčerka predsednika sodišča. Poroka je bila izvršena med zidovi ječe. Izvoljenec visokorodne hčerke je jetnik v preiskovalnem zaporu in zanimivo na celi zadevi je destvo, da je bil oče neveste povod za sklep zakona.

Srečni zakonski mož je bivši častnik, ki se je pridno udejstvoval na polju prevar s sklepanjem zakonskih zvez. Goljuf izhaja iz ugledne družine, a je zašel na slabo pot radi tega, ker je znal

denar bolj izmetavati nego ga prislužiti. Že leta 1924. je bil v mestu Rennes radi zakonskih goljufij obsojen na petletno ječo. Kratko pred odsluženjem kazenske dobe je poročil vdovo po oberstu, ki mu je prinesla v zakon 500 tisoč frankov gotovine ter razsežna posestva na Kitajskem. Po preteku enega leta je David, tako se piše prekanjenec, zapravil doto in zapustil ženo. V znanem igralnem mestu v Biaricu na Španskem je osvojil srce mlajše dame, kateri je bil predstavljen kot eden najvišjih uradnikov v ministrstvu že pokojnega francoskega zunanjega ministra Brianda. Omenjena ga je osrečila z doto 560.000 frankov. Tudi v tem slučaju se je ponovila stara pesem. Škoda zakonaželnih žensk, katere je oškodoval David za znatne denarne vsote, je rasla od polleta do polleta. Končno je spoznal v Parizu svojo sedanjo ženo. Tej je izvalil 350.000 frankov. Sedanji njegov tast je poizvedoval o bodočem zetju in dognal cel seznam prevar, katere si je bil privoščil David. Goljufa so aretirali in sedaj čaka v preiskovalnem zaporu na obsodbo. Hčerke sodnega predsednika pa tudi vsa zločinska dejstva niso omajala v ljubezni. Dosegla je, da je smela poročiti izvoljenca.

Selnica ob Dravi. Tukaj smo pokopali blagega moža in očeta Franca Smolnik, ki je umrl na posledicah vojne. Vsem, ki so rajnega v tako velikem številu spremljali na njegovih zadnjih poti, iskreni: Bog plačaj! Rajnemu pa sveti večna luč.

Fram—Svečina—Vrnjačka Banja. Usoda je hotela, da sem se oddaljil od vas, tovariši, od lepe Slovenije, zelenih Slovenskih goric v Vrnjačko banjo. Živim tu isto med Slovenci prav zadovoljen. Naročen sem na »Slov. Gospodarja«, katerega vestno čitam in zasledu-

jem vse dogodke svoje domovine. Zanimajo me novosti domačega kraja in sem vedno v duhu med vami, tovariši. Deloval bom v bodoče z vami po svojih močeh, ter ostajem zvest svojemu domovini Sloveniji. Želim pa tudi, da ostanete vi v bodoče fantje na mestu kot doslej. Ostanite vztrajni na vaši začrtani poti, da boste vredni sinovi matere Slovenije, njej v procvit in v obli blagor naše domovine Jugoslavije. Sprejmite pa vsi tovariši in znanci pozdrave od tovariša H. V.

Slovenske gorice. Precejšen del Slovenije zavzemajo krasne Slovenske gorice, ki so po svoji krasni legi in dobri ljudstvu kaj privlačljive. Meji na sosedno državo Avstrijo, ter imajo osobito ob meji trdne slovenske postojanke. Izmed mnogih lepih vasic, slovenskih

tomobilu, številko ter posamezne dele prebarvati. Dobrih 100 km pelje pohišveni voz in iz voza se prikaže namesto prvotno modrega — sivi avto, katerega prodajo lopovi v kakšni drugi ameriški državi brez težav in bi ga pravi in prvotni lastnik nikdar več ne spoznal. Na ta način so zaslužile ameriške avtobande težke milijone, predno jih je razkrinkala tajna policija.

Dviganje zaklada na morskem dnu.

Na Holandskem zasledujejo z največjo napetostjo dela nemškega potapljača Bekersa, ki se je lotil naloge: z ladjo »Lutina« pri Terjellingu pred 130 leti

»Ema, vi nosite črno obleko. Tudi vi ste doživeli sedaj hud udarec v svojem življenju. Pogovoriti se bova morala o tem.«

»Ravno sem vas hotela prositi za to.«

»Da, toda danes ne! Danes moram pisati Andreju Bogatcu. Poslal sem mu brzojavko, da je mati mirno zaspala in da bo pogreb v torek popoldne ob treh. Lahko si preračuna v takojšnji čas. Gotovo bo pospremil v mislih svojo mater do groba. Dober človek je.«

Da, stari učitelj je imel glavo vedno polno tujih skrbi in težav.

O Emi so se začele širiti neumne govorice. Kar naenkrat je strašno obogatela. Mladi Jelšnikar je umrl in ji zapustil vse, pa prav vse. Bližnje svoje sorodnike, ki so živeli v revnih okoliščinah, je razdedinil in volil vse svoji skrivni ljubezni — Emi. Ta pa je sedaj žalovala za njim. In obenem je bila nevesta Karla Colnarja. Taki so gosposki ljudje! Za denar store vse! Kdo bi si bil to mislil!

Tako so opravljali.

No, mladi Jelšnikar je zapustil Emi le del svojega velikega premoženja. On je bil tisti skrivni kupec, ki je kupil posestvo, katero je pripadlo po oporoki sedaj Emi brez dolga. Poleg tega je prejela še velik kapital. Prav znatno premoženje pa so dobili tudi prav daljni sorodniki in dobrodne ustanove.

Gospod graščak je odšel iz vasi v mesto, kjer si je najel stanovanje. Rekel je, da noče stanovati v najemu pri svoji hčeri. V mestu se je počutil najprej strašansko nesrečnega, čeprav je šla stara Urša z njim in prav lepo skrbela zanj. Šele ko je našel stalno omizje, kjer je svojim političnim in narodnogospodarskim izvajanjem našel pobožne, verne poslušalce, ki mu v nobeni reči niso oporekali, šele tedaj se je stari vdovec počutil dobro. Ko mu je hčerka Ema podarila avto, je prisegel, da ga ne pogleda; toda v prejšnjih, zanj bolj srečnih časih je bil dober vozač, celo dirk se je udeleževal, zato je čez nekaj dni že sedel pri krmilu in se peljal. Vsak dan se je peljal proti domači vasi »na obisk«. Ostal pa tam nikoli ni čez noč, ampak se je peljal zvečer,

Šivilje

dobite modne liste v prodajalnah Tiskarne sv. Cirila, Koroška cesta 5, Aleksandrova cesta 6 in Kralja Petra trg stev. 4.

trdnjav ob meji, si malo natančneje pogledimo prijazno vasico Svečina, ki leži tik ob meji, kot nepremagljiva slovenska trdnjava. Že radi njene izredno lepe idillčne lege, je kaj privlačljiva izletniška točka, osobito za Mariborčane in druge iz bližine. Ne samo Svečina sama na sebi, temveč tamošnji prijazni ljudje, napravijo na tujca tako prijazen vtis, da ga vsestransko zadovoljijo. Vsakdo, ki ima priliko si ogledati in spoznati življenje svečinskih kmetov, kot na primer: Krenov, Elšnikov, Jamšnikov, Paskolov in mnogih drugih, zadobi res pravi užitek kmetijskega življenja. Račun njihovega trdnega značaja jim moramo izreči vsestransko pohvalo. Upirajo se nampram svetovni krizi s smotrnim gospodarstvom in premostrivajo vse novodobne načine gospodarstva, da si stanje izboljšujejo. Gospodarji dajejo svoje sinove v kmetijske šole, naročajo strokovne časopise, skratka, zanimajo se za vse načine novodobnega gospodarstva. Kljub vinski krizi še prodajajo svoja izvrstna vina po času primernih cenah, ker znajo pravilno ravnanje z vinom, oziroma grozdom, pranjem in moštom. Vse to jim je pač dala izobrazba iz kmetijske šole in strokovno časopisje. Radi tega je pa ne samo priporočljivo, marveč tudi neobhodno potrebno, da dajo kmetje-gospodarji svoje sinove po možnosti na razne gospodarske tečaje, če gmočne razmere ne dopuščajo, da se izobrazijo na kmetijski šoli. Če pa tudi to ni mogoče, je pa vsekakor vreden spremljevalec in svetovalec strokovni časopis, katerega bi pač moral imeti naročenega tudi najmanjši posestnik, in ga tudi temeljito preštudirati. Geslo bodi: Strokovni časopis in »Slovenski Gospodar« v vsako hišo. H. V.